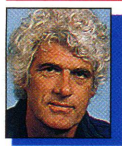

Indianer-Anna (74) lærte misjonæryrket på Senja

Misjonær Anna Strømsrud tilbrakte 40 år blant indianerne dypt inne i den søramerikanske jungelen i Paraguay. Men først, som en slags forskole for sin store livsoppgave, virket hun i ni år som evangelist i Troms. Her kunne hun ro i timer av gangen for å spre det glade budskap, og små og store mirakler skjedde i hennes kjølvann...

Her rodde og spredte

HJEMMET-REPORTASJE

Tekst og foto:
Arild Mikkelsen

Anna Strømsrud beveger seg på krykker gjennom det gamle misjonshuset «Klippen» på Kalfarnes på Senja som nå er kafeteria og selskapslokale. Det var herfra hun i sin tid drev sin evangeliseringsvirksomhet, og det var på det lille soverommet hennes innenfor kafeteriaen som nå er datarom, at hun en septembarnatt i 1958 fikk en tydelig og klar beskjed fra Vårherre om at hun skulle bryte opp og dra til et land langt borte. Et land som hun ikke hadde hørt om engang — Paraguay!

Anna, som i alt har skrevet 25 dagbøker fra sitt eventyrlige liv, noterte 24. september 1958 følgende om denne skjebnenatten:

«Jeg har ikke sovet i hele natt. En indre uro så stor har holdt meg våken. Jeg vet ikke, men kanskje min tid i Nord-Norge snart er forbi. Misjonskallet er blitt så levende og lengselen ut til den store verden blir stadig større. Jeg har vært veldig i tvil om stedet som kallet skal lede meg til, men det er ett land som igjen og igjen dukker opp i mitt indre. Det er Paraguay i Sør-Amerika. Jeg kan ikke forstå hvordan jeg skal komme meg dit. Men er kallet fra Herren, så vil Han vel også legge alt til rette for meg. Kjære Jesus, hjelp meg og gi meg råd om dette.»

Inn i jungelen

– Jeg husker denne natten som om det skulle ha vært i går, sier Anna idet hun går inn på det

lille soverommet hvor Herren så tydelig talte til henne.

– Han snakket uten å bruke stemme, er Annas ord om det merkelige som skjedde.

Utpå morgensiden var det som en velsignet trygghet gled inn over henne, og hun kunne si høyt og tydelig opp mot himmelen: «Ja, Herre, her er jeg. Send meg dit.»

Og Anna dro virkelig til Paraguay, selv om pinsemenigheten hennes hjemme i Norge mente at hun som enslig kvinne ville være adskillig tryggere i Argentina. «Men nei, hadde Herren sagt Paraguay, så mente han Paraguay,» hevdet Anna med tyngde, og derfor dro hun til landet hun ikke hadde hørt om.

Først reiste hun med lastebåt til Argentina, deretter med båtfløy til Paraguay. Der skulle det komme en jeep ut av jungelen for å hente henne. Den kom en måned for sent. Da den endelig dukket opp, ble det en 14 dagers ferd på umulige veier de 32 milene inn til misjonsstasjonen. Der skulle Anna virke i mange år før hun bestemte seg for å dra videre innover i jungelen — til de indianerne som etter hennes mening virkelig trengte henne.

Her bodde Anna først seks måneder i telt, inntil hun fikk bygd seg en jordhytte. Til å begynne med nektet indianerne å ha noe å gjøre med Anna i det hele tatt. Hun fikk forbud mot å misjonere, men en julaften tok hun frem sitt medbrakte trekkspill og lot norske julesanger lyde lokkende gjennom indianerlandsbyen. Barna i landsbyen kom først, deretter de voksne.

Dette var det store gjennombruddet som gjorde at Anna med årene kunne gå i gang med sitt første, store prosjekt: Byggingen

▲ **EVANGELISERING PR. BÅT:** Slik rodde Anna Strømsrud og Antonette Medby rundt i fjordene på Senja og evangeliserte. De var mang en gang i livsfare, men de stolte på at Vårherre holdt sin hånd over dem.

(Foto: Privat)

av en barneskole for 450 elever, deretter en ungdomsskole, og — til slutt — Paraguays første videregående skole for indianere som i dag har 150 elever. I tillegg fikk hun reist ikke mindre enn fem kirker i løpet av sine 40 år i jungelen.

Dette er kortversjonen av Annas livsverk. I dag bor hun i en liten, rød hytte i Sopolimskroken på Løten og lengter seg syk tilbake til indianerne i Paraguay. Hun regner seg som mer indianer enn norsk, men stor slitasje på kropp og sjel og flere jungelsykdommer har foreløpig satt en stopper for den lange ferden tilbake. Anna har innsett at hun nok må tilbringe sine siste år på Løten.

Fryktelig hjemlengsel

Men nå er altså Anna på Senja for å gå på gjengrodde stier og ha stevnemøte med gamle minner. Anna har en suveren hukommelse som hun øser av, der vi sitter på kjøkkenet til Kitty Midgard, den første venninnen Anna fikk da hun kom til den store, vakre øya for 53 år siden. Den gangen var Kitty 20 år, og Anna var 21 og

nettopp ferdig med spedbarnsskolen og bibelskolen.

– Jeg hadde tenkt meg ut i den store verden som misjonær, trolig til Afrika, for det var jo dit alle misjonærer dro på den tiden. Men jeg var for ung, fant pinsemenigheten min ut, jeg måtte ha litt erfaring fra Norge først. Derfor ble det Senja på meg — en ni års forskole for det som senere skulle komme. Litt i lengste laget kanskje, men jeg var så dum og så grønn at jeg absolutt trengte alle disse årene, sier Anna.

Hun glemmer aldri sitt første møte med Kalfarnes da hun ankom med dampbåten fra Harstad:

– Jeg hadde aldri vært noe særlig hjemmefra før, og fikk øyeblikkelig en fryktelig hjemlengsel. Jeg kjente jo ingen på denne veiløse plassen. Men jeg hadde ikke penger til noen hjemreise, så jeg måtte bare belage meg på å bli. Dessuten var jeg jo blitt en del av Guds store plan, sa jeg til meg selv. Jeg var under hans vinger, og det var en god trøst i min store fortvilelse.